

EL QUADRE

Molt lluny de la gran ciutat, prop de les muntanyes, hi havia un bonic poble on vivia una pintora molt jove que li deien Alma. Només tenia onze anys però no era una xiqueta normal, perquè encara que ella no era conscient, era capaç de tindre visions.

Un dia al matí Alma va començar a pintar. Era un dia obscur amb molta pluja i, de vegades, se sentia un tro. Alma pintava, però sense saber molt bé que estava fent. Era com si les seues mans hagueren cobrat vida pròpia, movent-se com un pollastre sense cap. De sobte es va sorprendre, perquè sense saber com, davant seu tenia un quadre molt roí. Ni un sol arbre, amb tots els animals morts, fum per tot arreu, i d'altres coses terrorífiques. Espantada, va començar a fixar-se millor en el quadre. Al principi no ho tenia molt clar, però poc a poc va anar reconeixent coses conegudes. Com la pastisseria del poble que es trobava en flames. O com el parc on anava a jugar tots el divendres després de classe amb les seues amigues, que estava sense arbres i ple d'animals morts a terra (mussols, esquirols, rates penades...). Li va costar un poquet, però va endevinar que es tractava del seu poble.

Va posar la mà al quadre, però la va llevar de seguida. Què havia passat? Era molt estrany. Va ser com si un muntó d'imatges hagueren passat rapidíssim pel seu cervell. Va tornar a posar la mà al quadre i se li va posar la pell de pollastre. Va veure el seu poble com estava ara, tot verd, amb animals vius. Estava preciós. Però també va veure que les fàbriques que havia a les afores del poble soltaven molt de fum, que talaven els

arbres per a construir un parc d'atraccions, que les aigües que anaven al riu estaven molt brutes. Què roí que era tot! En aquell moment es va adonar. Havia de fer alguna cosa!

Es va vestir, es va posar les sabates i va eixir a contar-li la seua visió a tot el poble. Ningú li va fer cas, però Alma no es va rendir. Va continuar parlant amb la gent per convèncer-la. Fins i tot es va nugar a un arbre per a evitat que el tallaren, però els habitants no volien canviar la seua forma de vida i continuaven sense fer-li cas, perquè estaven molt còmodes vivint com vivien. Agafaven el cotxe per a anar a qualsevol lloc, talaven arbres per a agafar la fusta i no es preocupaven en plantar més, les aigües brutes anaven al riu, i feien moltes coses més que afectaven el medi ambient.

Els veïns, amb el temps, van veure que els peixos estaven malalts i morien al riu, o que l'aire ja no era pur perquè no hi havia quasi arbres. Van anar a casa d'Alma per a demanar-li perdó i també ajuda. Alma els va donar una oportunitat, i entre tots van buscar solucions al problema. Els adults van cavar forats, els xiquets van posar llavors i els van tapar amb terra, per a què en uns mesos començaren a créixer arbres. També van depurar les aigües que anaven al riu, van reutilitzar i reciclar, etc.

Els ciutadans es van acostumar a aquell tipus de vida. Alma, molt contenta, va anar a la seua casa i va veure que el seu quadre havia canviat. Estava tot verd amb molts arbres, els animals vius, etc. Va anunciar al poble que ho havien fet molt bé. Tots molt contents van preparar una festa molt acolorida, amb entrepans de tots els sabors. Van ballar,

cantar i riure. Tots molts cansats van anar a la seva casa molt contents i van dormir molt tranquils i feliços.

Així va se com es va convertir en el poble més ecològic del món.

I tu que estàs llegint aquesta història, t'atreveixes a cuidar el medi ambient?